

Біографія комсомолки Олександрі МАНЖОС мало чим відрізняється від біографії її ровесників: закінчила середню школу, працює стропальницею на заводі вапняно-кременеземистих конструкцій в м. Світловодську, заочно вчиться у Куйбишевському енерготехнічному технікумі. В цеху Олександрю знають як кращу виробничницю ллюсті.

На фото: комсомолка Олександрі МАНЖОС.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

9 грудня о десятій годині ранку в Києві відкрилася друга сесія Верховної Ради Української РСР восьмого скликання.

У сесійному залі Верховної Ради УРСР — депутати, а також гості — передовики виробництва, діячі науки і культури, партійні, радянські, профспілкові і комсомольські працівники, представники громадськості і преси.

Тепло зустрінуті присутніми, місця в ложах займають керівники Комуністичної партії України та Уряду республіки.

Затверджується такий порядок денний сесії:

1. Про Державний п'ятирічний план розвитку народного господарства Української РСР на 1971—1975 роки.

2. Про Державний план розвитку народного господарства Української РСР на 1972 рік.

3. Про Державний бюджет Української РСР на 1972 рік і про виконання Державного бюджету Української РСР за 1970 рік.

4. Про Проект кодексу законів про працю Української РСР.

5. Про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю по першому і другому питаннях порядку денного виступив Голова Ради Міністрів Української РСР депутат В. В. Щербіцький.

(РАТАУ).

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ про Пленум ЦК КПУ України

8 грудня 1971 року в Києві відбувся черговий Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

На Пленум були запрошені голови обласних комітетів, міністри УРСР та керівники інших республіканських установ, які не входять до складу ЦК і Ревізійної комісії КПУ України, відповідальні працівники апарату ЦК КПУ України, Президії Верховної Ради та Ради Міністрів УРСР.

Пленум заслухав і обговорив доповіді заступника Голови Ради Міністрів УРСР, голови Держплану УРСР тов. П. Я. РОЗЕНКА «Про Державний п'ятирічний план розвитку народного господарства Української РСР на 1971—1975 роки і про Державний план розвитку народного господарства УРСР на 1972 рік» і міністра фінансів УРСР тов. А. М. БАРАНОВСЬКОГО «Про Державний бюджет Української РСР на 1972 рік і про виконання Державного бюджету УРСР за 1970 рік».

У дебатах виступили товариші: В. І. ДЕГТЯРЬОВ — перший секретар Донецького обкому КПУ України, М. В. ПАШОВ — голова Дніпропетровського обласного комітету, М. М. КОБИЛЬЧАК — перший секретар Кіровоградського обкому КПУ України, М. М. ХУДОСОВЦЕВ — міністр вугільної промисловості УРСР, М. В. УМАНЕЦЬ — перший секретар Чернівецького обкому КПУ України, Г. А. ЛЕГУНОВ — голова колгоспу «Грузія» Генічеського району Херсонської області, І. П. ЛИСЕНКО — голова Київського обласного комітету, Л. Я. БУТЕНКО — перший секретар Одеського міського комітету КПУ України, Т. Т. ПОПЛЮВКІН — міністр радгоспів УРСР, І. О. МОЗГОВИЙ — перший секретар Ровенського обкому КПУ України, Г. Я. ГОРБАНЬ — сталевар мартенівського цеху Ждановського металургійного заводу «Азовсталь» Донецької області.

На Пленумі з промовою виступив член Політбюро ЦК КПРС, Перший секретар ЦК КПУ України тов. П. Ю. ШЕЛЕСТ.

Пленум ЦК КПУ України прийняв відповідну постанову.

На цьому Пленум ЦК КПУ України закінчив свою роботу.

П'ятирічка дев'ята, рік перший

ЕКОНОМНІ МІЛЬЙОНЕРИ

Прізвища водіїв М. П. Чернявського, А. П. Іванова та М. І. Кулика добре відомі у Кіровоградському автопідприємстві № 10021. Це екіпаж комуністичної праці автобуса ЛАЗ-697 «Турист». Влітку колектив пройшов мільйонний кілометр без капітального ремонту. За цей час водіями було зекономлено 27 тисяч літрів палива, 24 комплекта шин та здано 174 тисяч карбованців понад план.

А 10 листопада передовий екіпаж рапортував: «Завдання першого року п'ятирічки виконано!» Завдання водії працюють в рахунок 1972 року.

Не відстає від передовиків ще один екіпаж мільйонерів. Водії І. Т. Швидкий та І. М. Шулешико вже також працюють в рахунок другого року п'ятирічки.

Б. ГРИГОР'ЄВ,

м. Кіровоград.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XII-й
№ 147 (1471).

СУБОТА, 11 ГРУДНЯ 1971 р.

Ціна 2 коп.

ПРО ДЕРЖАВНИЙ П'ЯТИРІЧНИЙ ПЛАН РОЗВИТКУ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНСЬКОЇ РСР НА 1971—1975 РОКИ ДЕРЖАВНИЙ ПЛАН РОЗВИТКУ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА І ДЕРЖАВНИЙ БЮДЖЕТ УРСР НА 1972 РІК

ПОСТАНОВА ПЛЕНУМУ ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

Пленум ЦК Компартії України одностайно схвалює рішення листопадового (1971 р.) Пленуму ЦК КПРС про Державний п'ятирічний план розвитку народного господарства СРСР на 1971—1975 роки, Державний план і бюджет СРСР на 1972 рік та про міжнародну діяльність ЦК КПРС після XXIV з'їзду партії.

Пленум ЦК КПУ України цілком і повністю схвалює діяльність Політбюро ЦК КПРС по перетворенню в життя накреслених XXIV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Пленум з задоволенням відмічає, що послідовне здійснення Центрального Комітету КПРС ленінської зовнішньої політики, активно впливає на подальше зміцнення соціалістичної співдружності, на розвиток світового революційного і визвольного руху. Курс на мирне співіснування держав з різним соціальним ладом знаходить все більшу підтримку у народів світу. Це забезпечує високий міжнародний авторитет Радян-

ського Союзу, сприяє зміцненню позицій соціалізму, викриває агресивну суть імперіалізму, позитивно впливає на зміцнення миру та безпеки народів.

Дев'ятий п'ятирічний план є важливим етапом у подальшому розвитку нашого суспільства по шляху до комунізму. Він яскраво втілює економічну політику партії, накреслену XXIV з'їздом програму значного піднесення матеріального і культурного рівня життя народу на основі високих темпів розвитку соціалістичного виробництва, підвищення його ефективності, науково-технічного прогресу і прискорення зростання продуктивності праці.

Виконання п'ятирічного плану стане новим переконливим доказом переваг соціалістичного ладу, матиме велике значення для подальшого зміцнення економічної оборонної могутності нашої Вітчизни, її міжнародних позицій, для досягнення нових успіхів в економічному змаганні з капіталізмом.

Державний план розвитку народного господарства Української РСР на 1971—1975 роки є складовою частиною дев'ятого п'ятирічного плану країни, повністю відповідає Директивам XXIV з'їзду КПРС, рішенням XXIV з'їзду Компартії України. В ньому намічені конкретні завдання подальшого розвитку економіки, науки і культури республіки, підвищення життєвого рівня народу.

Трудящі України, як і весь радянський народ, сприймають новий п'ятирічний план як свою рідну справу, розгортають соціалістичне змагання за дострокове виконання п'ятирічки, вбачають у цьому свій найвищий патріотичний обов'язок.

Пленум ЦК КПУ України постановляє:

Проекти Державного п'ятирічного плану розвитку народного господарства Української РСР на 1971—1975 роки, Державного плану розвитку народного господарства і Державного бюджету республіки на 1972 рік в основному схвалити.

(Закінчення на 2-й стор.).

ПОСТАНОВА ПЛЕНУМУ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ

(Закінчення).

Пленум вважає головним завданням обкомів, міськомів і райкомів партії, всіх партійних, радянських, профспілкових і комсомольських організацій, міністерств та відомств, керівників підприємств, будов, колгоспів і радгоспів, науково-дослідних установ і проектних організацій забезпечити виконання п'ятирічного плану по всіх показниках. Особливу увагу приділяти підвищенню ефективності суспільного виробництва, значному зростанню продуктивності праці, широкому впровадженню досягнень науки і техніки, прогресивної технології і передового досвіду, удосконаленню управління і планування, здійсненню режиму економії в усіх галузях народного

господарства. Краще використовувати резерви і можливості для збільшення випуску, розширення асортименту та значного поліпшення якості товарів народного споживання. Міністерствам і відомствам, партійним, радянським і господарським органам забезпечити дальший розвиток промисловості республіки. Поліпшити організацію капітального будівництва, ефективніше використовувати капітальні вкладення. Добиватися скорочення строків спорудження і своєчасного введення в дію виробничих об'єктів, житла, установ соціально-культурного і побутового призначення.

Пленум вимагає від партійних організацій, радянських і господарських органів зосередити зусилля на прискоренні темпів

розвитку сільськогосподарського виробництва, зростанні урожайності всіх культур і продуктивності тваринництва на основі всемірного піднесення культури землеробства, впровадження комплексної механізації, хімізації та меліорації. Всебічно зміцнювати матеріально-технічну базу колгоспів і радгоспів.

Пленум ЦК КП України зобов'язує обкоми, міськомми, райкоми партії, первинні партійні організації посилити організаційну і політичну роботу по мобілізації трудящих на здійснення п'ятирічного плану, підняти рівень керівництва господарською діяльністю, постійно здійснювати контроль за виконанням встановлених планів і завдань всіма виробничими колективами. Рішуче зміцнювати державну і трудову дисципліну

в усіх ланках народного господарства. Удосконалювати стиль і методи діяльності міністерств і відомств. Підвищувати вимогливість до кадрів, їх особисту відповідальність за доручену справу. Поліпшувати економічне навчання керівників та спеціалістів, усіх трудящих.

Партійним, профспілковим, комсомольським організаціям, редакціям газет і журналів, Міністерству культури УРСР, Державному комітету Ради Міністрів УРСР по телебаченню і радіомовленню, Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Комітету по кінематографії при Раді Міністрів УРСР, Товариству «Знання» УРСР всіма засобами ідейно-виховної роботи глибоко роз'яснювати трудящим рішення листопадового (1971 р.) Пленуму ЦК КПРС і третьої се-

сії Верховної Ради СРСР, економічне і соціально-політичне значення дев'ятого п'ятирічного плану, зовнішньополітичну діяльність партії і уряду. Вести рішучу боротьбу з буржуазною ідеологією.

* * *

Пленум ЦК Компартії України закликає робітників, колгоспників, інтелігенцію, усіх трудящих республіки ширше розгортати соціалістичне змагання за успішне виконання завдань нової п'ятирічки, за гідну зустріч знаменної дати — 50-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік, своєю натхненною творчою працею вносити вагомий вклад у всенародну боротьбу за торжество великої справи комунізму, за зміцнення миру і міжнародної безпеки.

ВІДГУКИ, ДУМКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Про щастя справжнє і вигадане

Її називають Великою мамою, снув жінку з добрим очима. Стара комуністка, загартований боець лєнінської гвардії. Все життя віддана боротьбі за людське щастя.

Ми познайомилися з Євгенією Дмитрівною Сурогіною у спектаклі Кіровоградського музично-драматичного театру ім. Кропивницького «Велика мама» — за п'єсою Г. Мдівані. Театральний колектив на чолі з режисером-постановником заслуженим діячем мистецтв УРСР І. В. Казнадієм створили виставу-монолог, виставу-роздум, в центрі якої яскрава людська індивідуальність.

Ще і ще раз милувалась грою заслуженої артистки УРСР С. Мартинової, що виконувала роль Сурогіної. При всій лаконічності акторських барв вона зуміла передати найтонші порухи своєї героїні. В жінці відчувалася велика внутрішня сила. Заслужений артист УРСР Г. Семенов і артист В. Смилок, що грають друзів Сурогіної, старих комуністів Кирила Івановича і Василя Петровича, гідні партнери С. Мартинової. Час поспішили скоротити їх героїв, але не огорнув серпанком самозаспокоєння серія. Це про них згадує Сурогіна: «Холодні, голодні, а очі світілись...»

Найзапекліший ворог — міщанство, з одвічним прагненням спокою і ситенню, торшерного щастя. В п'єсі його уособлюють зять Сурогіної Микола Платонович (артист Терентьєв) та дочка Раїса (артистка Кобиланська). Остання, здається, зла на весь світ, їй не до романтики кирзових чобіт, якою так пишається мати.

Але саме завдяки цій романтиці і існує справжнє щастя. В грі Кобиланської подекуди домінують сентиментальні нотки, але жалю до своєї героїні вона не викликає, а це, певно, не завадило б. Міщанство, в яких би проявах воно не існувало, крім осуду викликає жалю. Жалю за людьми, що потрапляють в це багно.

Чужі для молодого покоління міщанські догми у виставі відіграють Катя (артистка Яриш), її жених Ігор (артист Мамаренко), молодий вчений Валерій (артист Зіноватий). Грати своїх ровесників — справа цілком і разом з тим відповідальна.

Думається, що виконавці цих ролей зрозуміли цю відповідальність. Хоч є тут і промахи. Р. Грюкова, наприклад, виконує роль міщанки найстрашнішого типу — тихої, лагідної Валентини Іванівни. Та актриса так і не змогла викликати засудження глядачів поведінки її героїні. Шось у її грі було нещире, штучне. А якраз цього і потрібно уникати. Адже в спектаклі йде мова про боротьбу за справжнє людське щастя. І нещирості в ній місця немає.

В. ФЕДОРОВА.

м. Кіровоград.

А КТИВНА участь у підготовці і виконанні молоді зміни сільських трударів — головне завдання, поставлене партією перед комсомолом села. Завдання відповідальне і складне. Особливо важливо виконати у кожного юнака та дівчини свідоме, творче ставлення до праці, господарську незадоволеність, нетерпимість до недоліків, високу відповідальність за доручену справу; важливо всемірно розвивати прагнення молоді працювати сьогодні краще, ніж вчора, а завтра — краще, ніж сьогодні.

Це питання важливе для нашого району тим, що маємо велику кількість комсомольських організацій, які нараховують від 10 до 20 членів ВЛКСМ і відносяться до категорії малочисельних. І дійсно. На перший погляд здається: з такою кількістю комсомольців мало що вирішити. З одного боку вірно — чим більше комсомольців, молоді, тим легше живеться й працюється. Але є й інший бік цієї справи. Там, де комітет комсомолу — згуртований колектив, справжній організатор і вожак молоді, справи йдуть добре, незважаючи на те, малочисельна ця комсомольська організація чи нараховує 40—50 і більше комсомольців.

Немає роль тут відводиться і секретареві комсомольської організації. З практичної точки зору, що робота комітету та й усієї комсомольської організації багато в чому залежить від того, хто її очолює.

Враховуючи цю важливу і не останню в житті комсомольської організації вимогу, районному комітету комсомолу вдалося до повної міри вирішити проблему малочисельних комсомольських організацій. Звичайно, не можна сказати, що вирішена вона повністю. Але перші кроки в цьому напрямку зроблені. Для прикладу візьмо дві організації.

КОМСОМЛЬСЬКА організація колгоспу імені Щорса — за 65 кілометрів від Олександрії, колгоспу імені Орджонікідзе — за 20.

Років два тому обидві комсомольські організації чисельним складом були майже однакові: перша нараховувала 20 членів ВЛКСМ, друга — близько 15. В даний час перша нараховує 41 чоловік, друга — 27. Отже, майже за півтора року комсомольська організація колгоспу імені Щорса зросла на 21, а комсомольська організація колгоспу імені Орджонікідзе — на 12 членів ВЛКСМ. Якими ж шляхами йшли колективи, добиваючись збільшення своїх рядів?

Перш за все були переобрані секретарі. В колгоспі імені Щорса очолює комсомольську організацію кращий молодий виробничник — шофер Павло

Грицайов, у колгоспі імені Орджонікідзе — молодий спеціаліст, головний зоотехнік Люба Шиховцова.

Новообрані секретарі твердо пам'ятали вимогу Статуту ВЛКСМ про те, що першою і необхідною умовою виконання будь-якого завдання є висока дисципліна, міцний, згуртований колектив.

Доводилося починати з простого: перш за все, на комсомольський облік були поставлені всі комсомольці, які з тих чи інших причин не стояли до цього на обліку. На озброєння тут взяли при-

КОМСОМЛЬСЬКА СІЛЬСЬКА

ВІРШУЄ КОМІТЕТ СЕКРЕТАРЕВІ ПОТРІБНА ІНІЦІАТИВА
ЗМАГАННЯ НА ПАПЕРІ — ЦЕ НЕ ПРОХОДИТЬ

ципове ставлення до підготовки неспілкової молоді для вступу в члени ВЛКСМ, охоплення всіх комсомольців дорученнями, систематичне планування роботи комітету комсомолу і проведення комсомольських зборів та засідань комітету і т. ін.

ПАМ'ЯТАЛИ секретарі комсомольських організацій ще й таку істину: тільки організувавши дійове соціалістичне змагання, залучивши до нього не лише комсомольців, а й неспілкову молоді, можна успішно вирішувати господарські завдання. Комітети комсомолу намітили конкретні заходи по виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України, провели комсомольські збори з порядком денним: «Рішення XXIV з'їзду КПРС і твій обов'язок, комсомольцю», на яких кожний юнак і дівчина взяли на себе підвищені соціалістичні зобов'язання. Були розроблені конкретні умови змагання, визначені моральні і матеріальні стимули заохочення. Сьогодні можна з впевненістю констатувати: завдання, поставлені перед комсомольцями колгоспів у першому році дев'ятої п'ятирічки, виконані з честю.

ХАРАКТЕРНО, що комітети комсомолу даних колгоспів не тільки організували вели соціалістичне змагання, ретельно підбиравши підсумки і забезпечували авангардну роль комсомольців на всіх ділянках сільськогосподарського виробництва. Вони регулювали розстановку комсомольців і молоді на робочих місцях. Де найнеобхідніше, де найвідповідальніша ділянка, там повинен працювати комсомолець — стало девізом комітетів.

Наведу декілька прикладів з практики комсомольської організації колгоспу імені Орджонікідзе. Довгий час тут зби-

рали по 180—200 центнерів цукрового буряка з гектара. В цьому році через нестачу робочої сили цукрові буряки залишалися непроланими, стікали. В першій виробничій бригаді шефство над цукровою плантацією взяла комсомольсько-молодіжна група, очолювана обліковцем польової бригади Вірою Бондаренко. До складу колективу авійшли, крім Віри, ще три дівчини: Галина Резніченко, Зіна Шевченко, Галина Якименко. Своім добросовісним ставленням до роботи, вболіванням за долю врожаю

вони запаливали й інших жінок. Цукровий буряк було прорвано. За підсумками року урожайність цукрових в цій бригаді склала 240 центнерів з гектара — найвища в колгоспі. А на 6 гектарах, які безпосередньо обробляла комсомольсько-молодіжна група, врожай по 280 центнерів з гектара.

СЬОГОДНІ на черзі в комсомольській організації — тваринництво. Тут відчувається молода, енергійна рука. Взяти хоча б той факт, що чотири юнаки — Микола Донченко, Борис Науменко, Олександр Лисенко, Віктор Мерко-тан, з яких три комсомольці, взялися доглядати телят. Працюють добре. А як не згадати добрим словом молодого доярку колгоспу Надію Різниченко, котра за 10 місяців цього року надоїла від кожної корови по 2539 кілограмів молока при соціалістичній нормі 2200. Враховуючи, що середній надій на корову за 10 місяців у колгоспі складає близько 1800 кілограмів, досягнутий успіх Надії Різниченко — вагомий. І приємно усвідомлювати, що і тут комсомольці перші.

ВУСЬОМУ головна роль належить комітету. Нещодавно в обох комсомольських організаціях відбулися звітно-виборні комсомольські збори. Підвищені підсумки досягнутого, комсомольці підкреслили, що Постанова ЦК КПРС «Про дальше поліпшення організації соціалістичного змагання» накладе ще більшу відповідальність на них за організацію змагання, за мобілізацію комсомольців і молоді на успішне перетворення рішень XXIV з'їзду КПРС в життя.

С. ГЕКАЛО,

зав. відділом комсомольських організацій Олександрійського РК ЛКСМУ.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ПОКЛОНІМСЯ ЇХНІЙ СЛАВІ

Стою біля Сахаровського мосту. Повз мене проносяться автомашини і автобуси, проходять люди. І ніхто не зупиняється.

А я оце прочитав в «Молодому комунарі» від 4 листопада закінчення повісті Олександра Моторного «Соколинний злет». В останніх рядках твору — розповідь про те, що групу в'язнів фашистської катівні вивезли до Сахаровсько-

го мосту і розстріляли в старому противітанковому рові. Серед них була Олена Захарівна Бур'янова.

Але це не єдина група патріотів, знищених фашистами на цьому місці. В одній з таких груп тут був розстріляний ватажок комсомольської диверсійної групи Петро Лахман. Список закатованих радянських людей біля цього мосту довгий...

І ось я заходжу в будинок шляхової дільниці, що біля Сахаровського мосту. Питаю молодого хлопця: «Де гітлерівці розстрілювали тут людей?» А він навіть не чує про це...

...Примружую очі і бачу на місці розстрілу радянських патріотів обеліск. А на дорозі великий шит, на якому викарбувано: «Прокожий, зупинись на хвилину! Віддай шану загиним за твою Вітчизну, за твій народ, за твоє право щасливо жити на цій землі. Он наближається автобус. Зупиняється. Пасажирів викладає. Хвилину стоять мовчки, сідають в автобус і він рушає далі. Але

в серці кожного з них лишилась кристина, яка не дасть забути це місце...

Розплющив я очі. І бачу... забув'яний яр. І все як було. А поруч проносяться автомашини, проходять люди, і ніхто не зупиняється...

Якось сумовито стєє після цього: Тут загинули патріоти, тут вони кидали у вічі фашистам: «Хай живе Радянська Вітчизна!». А молоде покоління мало знає про це.

Б. ОРШАНСЬКИЙ,

колишній в'язень фашистської тюрми.
м. Київ.

Н. ДОБРИН

Широкому колу читачів відоме ім'я Н. Добріна, одного з досвідчених журналістів Кіровоградщини. Його нариси і оповідання протягом багатьох років з'являлися в періодичній пресі. Відомі і його поетичні твори — хвилююча громадська лірика.

Нині Н. Н. Добріну — шістдесят. Вітаючи його з 60-річчям, бажаємо свіжого натхнення, дальшого творчого горіння.

Ю Н И М

Життя прожить —
не ниву перейти,
Чи по доріжці
пролічити кроки.
Життя прожить —
воздвигнути мости
Через широкі
та стрімкі потоки.
Життя прожить —
заглянути углиб
Земних пластів
й вернути сонце людям.
В широкім полі
виростити хліб,
Щоб лів на стіл віч
запахущим чудом.
Життя прожити —
виплекати сад
І вздовж дороги,
по якій ходив ти,
Вростити тополь
і кленів пишній ряд,
Де б кожен міг
у тіні відпочити.
Життя прожити —
проліти піт і кров
І ворога здолати
у битві грізній,
Щоб труд і мир
вернути знов
Країні Правди —

Матері-Вітчизні.
Життя прожити —
не ниву перейти,
Життя прожити —
не горіть й дерзати
Щодня, щоміг
прагнуть висоти...
І з шляху цього
завше не звертати.

СПОГ А Д

То вітер погожий, то злі вігровії
Змітають із пам'яті дні пережиті.
Імення, обличчя, місця і події
Зникають, як білі хмарки у блакиті.
Одне ж вкарбувалося в пам'ять навіки:
До болю у серці я згадаю й досі:
Налає пшениця, і зойки і крики,
На зритель і мокрий од крові дорож;
— Побиті підводи, замерлі машини
І подихи з поля, як з печі — гарячі,
І ось у канаві,

в дрібну горошину, —
Рукавичка од палатки...
І рука дитяча...
Як гілка вербова,
що буря зломилася,
Лежить рученятко,
а пальчики білі...
Ніде не знайшовши
маленького тіла,
Ми ручку зарпили
в окремій могилі...
Завжди в урочисту
велику хвилину,
Як ми вимагаємо: Миру! —
я бау
Маленький рукавичка
в дрібну горошину
І найвище підведене
ручку дитячу.

КРИЗЬ СОНЯЧНІ ДАЛІ

В цеху мудрували і майстер вусатий,
і слюсар завзятий — юнак буйночубий...
Щоб зерно у землю пухку висівати,
Ії повезли до далекої Куби.
Бурхливо кипіла
Вода океану,
Запінені хвилі
Долав пароплав.
Далека дорога.
Та ось із туману
Прославлений острів
Свободи постає.
Руських матросів по-братньому палко
Вітали засмагли кубинці. І ось
По полю пішла з України сівалка,
І зерно в ріллі золоте полилось...
«І ми тепер будемо
Жити по-новому,
Вже сіють для себе
У кожному селі...»
В буяній весни,
Як в димку голубому,
Сівалка пливе

По кубинській землі.
І зерна, мов дружини
Людської краплини,
Кладуться розмірено
В рівні рядки...
На крилах з-за обрію
Літо прилине,
І вийдуть на поле
Трудівники.

І будуть косити хліба небувалі,
З піснями зберуть кукурудзу стрімку
І пошлють привітання крізь сонячні
далі —

І майстру вусатому, і юнаку.

ПІД НЕБОМ ВІТЧИЗНИ

Неозорний край Кіровоградський!
Степ і степ — нема йому кінця.
Вітерець, неначе хлопець хвацький,
Гладить жовті коси пшеницям.
Я люблю, як повинь золотаво
Із ланів збігає до села.
Тут Гіталова зростала слава,
І на всю Вітчизну розвіла.
Я люблю, як сила життєдайна
З колосків до бункера пливе,
Як романтик юний із комбайна
Огляда роздолля степове.
Звук я в праці ранок зустрічати
І до ферми з вітерцем летіти,
Де у білому стрункі дівчата,
Де в бідоні молоко дзвенить.
І моя там дівчина кохана,
Степовичка, коси — мов смола.
І вона, як Марушак Тетяна,
Естафету в матері взяла...
Золотий Кіровоградський краю,
Батьківщини частка степова!
Я для тебе в пісню заплітаю
Свої ширі і прості слова.
Тож дзвени, мій край, зерном пшениці,
Щоб про Ятрань, про Синюху й Висі,
Про людей, про землю-степовицю,
Пісні радісто дзвінкою налили.

Вечірній Кіровоград.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

НА ЗАМОВЛЕННЯ НАШИХ ЧИТАЧІВ

БЭЛЛА, ЧАО!

Восьмиласниці ВАЛЕНТИНА ТАРАН та НІНА ТАРАСЕНКО з села Оленків-ни Бобринецького району просять надрукувати пісню з кінофільму «По сліду тигра».

Дівчата! Цю пісню склали італійські партизани в роки другої світової війни. Вона була вірним супутником народних месників.

Прощай, Люція, грустить не надо,
О, Бэлла, чао, Бэлла, чао, Бэлла,
чао, чао, чао!
Я на рассвете уйду с отрядом
Гарибальдийских партизан.
И ждуть фашистов в горах засады.
О, Бэлла, чао, Бэлла, чао, Бэлла,
чао, чао, чао!

И будут биться со мною рядом
Мои друзья из разных стран.
Нам будет трудно, я это знаю,
О, Бэлла, чао, Бэлла, чао, Бэлла,
чао, чао, чао!
И за свободу родного края
Мы будем драться до конца.
Чао!

(Закінчення. Початок у № 7 та 9 грудня).

Нелегкою була доля Олени Андріївни, невилітним — її коротке життя. У перші роки вона боролася за щастя і мир у сім'ї, та згодом розчарувалася. Така тендітна і тонка натура не могла жити у нестерпних умовах, коли чоловік її не знав зупини в жорстоності.

Протягом двадцяти років вона боролася за своє щастя, відстоюючи права особистості, за дітей («грудью своей защищая любимых детей»), обороняла селян і врешті одержала моральну перемогу, як твердить В. Євгенів-Максимов, трантуючи рядки із твору Некрасова:

... ты победила,
У ног твоих —
детей твоих отец.
Тут доречно буде сказати таке: найбільшою перемогою Олени Андріївни є те, що вона народила і виховала «найгеніальнішого і найбагатороднішого із всіх російських поетів» (за висловом М. Чернишевського).

Є заслуга матері і в тім, що Некрасов врешті прийняв соціалістичні ідеї, став революціонером-демократом. Ось в чім моральна перемога Олени Андріївни.

«Мороз — Червоний ніс!», «Нещасні», «Мати», «Лицар на час», «Самітниця» та інші).

Про виявлення любові Миколи Некрасова до матері історія зберегла досить промовисті документи.

Скільки ж снажуть нашому сучасникові тих кілька рядків з любови його,

шальні хвилини його, то вже, напевне, — лише єдине це перше враження дитячих сліз, дитячого ридання разом, обійнявшись і радіючи де-небудь, щоб не бачили (як розповідав він мені), із страдницькою-матір'ю, з істотою, яка так любила його».

Ураїнка виховала свого сина Миколу Некрасова чесним, добрим, справедливим і шанобливим до рідних народів — російського й українського, до всіх інших народів, справжнім інтернаціоналістом, вона прищепила йому загальнолюдські ідеали, навчила поважати трударів, возвеличувати їхню благородну працю, врешті, боротися за свою ірашу долю. Від матеріного виховання і та повага Миколи Некрасова, з якою він згодом ставився до всього прогресивного в українській культурі, в житті і боротьбі українського народу. Цьому є добрим свідченням його любов до Тараса Шевченка, Миколи Гоголя, Миколи Максимовича, Євгена Гребінки, Катини-Оснотиненки, Марка Вовчка, його численні рецензії на нові ініжні українських письменників, театральні вистави, його захоплення фольклористични-

ми матеріалами, нашого народу, пісні, використані у власних творах, врешті, стилістичні звороти, українізм, що так гарно урлетує в гармонію поезії і поем.

Найбільшою заслугою Олени Андріївни є те, що її син став виразником дум і прагнень російського народу, співцем-глашатасем, революціонером-демонстратором, бо саме вона подарувала йому віру в людину, у прекрасне, і з цією вірою він пройшов крізь все своє життя «блудне і прекрасне» (вислів М. Рильського), цю віру вбачаємо і в кожному рядку його хвилюючих, неспокійних, бентежних поезій: «Еще народу русскому / Пределы не поставлены, / Пред ним широкий путь... / Російський, український, усі народи Радянської країни / прогледіли громадянськість світу / відзначають 150-річчя ювілею Миколи Некрасова. Геніальному поетові складає шану сьогодні людство. Ми ж гордимось, що він народився у нас на Україні, що з рук матері українних злетів він у великий світ, тож, вшановуючи поета сьогодні, Олени Андріївни. І уявляється мені в недалекому майбутньому на просторому занепадному майдані Вітніці чи села Некрасового хлопчинів, зачарованому красотою Поділля. Такий пам'ятник буде гідним пошанівкою цим двома прекрасним людям, які стали символом єднання двох братніх народів — російського й українського».

Олесь ЛУПІЙ

МАТИ

МИКОЛИ НЕКРАСОВА

спогяду Ф. Достоевського, однієї з друзів Некрасова: «Він розповідав мені із слезами про своє дитинство, про потворність життя, яке вимучило його у батьківському будинку, про свою матір, і та сила замилювання, з якою він згадував про неї, народжувала і тоді передчуття, що якщо буде щось святе у його житті, але таке, що спроможне врятувати його і стати малюком для нього, провідною зіркою навіть у найтемнішій вири-

Дивного сьогодні видається суперечна про національність Олени Закревської, яка почалася в російській і польській пресі вже після смерті поета і тривала протягом десятиріч. Легенда про польське походження Олени Андріївни вийшла із самої родини Некрасових. Більшість дослідників схилили думати, що так, очевидно, прозвали її в родині, а батько навіть міг хизуватися тим, що дружина — іноземка. Але тут напрошується ін-

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 30.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

БК 00488.

Індекс 61197.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліяки, 2.

Зам. № 7818.

Тираж 54 500.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.